

Arrest

**nr. 42 817 van 30 april 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2009 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 augustus 2003 een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Portugese echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 15 januari 2004 de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in.

1.3. Verzoeker diende op 12 juli 2006 bij de Belgische ambassade te Madrid, Spanje, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde zich in België als zelfstandige te vestigen. Verzoeker diende hiertoe eveneens een aanvraag in tot afgifte van een beroepskaart voor vreemdelingen en legde een nationaal paspoort en een Spaanse verblijfstitel geldig tot 28 februari 2011 voor.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 5 september 2006 een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D.

1.5. Bij arrest nummer 5049 van 17 december 2007 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 januari 2004 ingestelde beroep.

1.6. Verzoeker diende bij schrijven gedateerd op 5 augustus 2008 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.7. Op 9 juli 2009 diende verzoeker bij de Belgische ambassade te Madrid, Spanje, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een visum type D.

1.8. Op 12 augustus 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D.

1.9. Verzoeker diende op 22 september 2009 een aanvraag in om, in toepassing van de artikelen 10ter en 61/7 van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf als langdurig ingezetene van Spanje.

1.10. Verzoeker diende bij schrijven gedateerd op 10 november 2009 een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 december 2009 de beslissing tot verwerping van de op 22 september 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 18 januari 2010 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

'(...) De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 22.09.2009 bij de burgemeester van 2920 Kalmthout door (...)

in toepassing van art. 9 al. 2 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15.09.2006 en art. 25/2 & 1 van het KB van 08/10/1981 gewijzigd door het KB van 27/04/2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is onontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Op 13.08.2009 werd de visumaanvraag om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan 3 maanden als werknemer (visum D) voor deze vreemdeling die de status van langdurig ingezetene zou bezitten in Spanje reeds geweigerd.

Het recht op arbeid geeft geen recht op verblijf in België. De betrokkene heeft in 2003 een verblijfsvergunning (attest van immatriculatie) bekomen op basis van het huwelijk met een Portugese onderdaan. Echter, dit huwelijk werd het voorwerp van een onderzoek naar mogelijk schijnhuwelijk door het parket (AN SCH 200-03). Na vaststelling van het ontbreken van de gezinscel met de echtgenote (zie PV nr KS081178/2004) kreeg betrokkene een bijlage 20.

Hij ging hier tegen in beroep, maar dit werd afgewezen. Het feit dat hij nu opnieuw in België een machtiging tot verblijf wenst te bekomen, nu op basis van de arbeidskaart doet vermoeden dat hij de tewerkstelling aanwendt om een definitieve verblijfsvergunning te krijgen in België. Bovendien is betrokkene in aanraking gekomen met het gerecht wegens verdenking van BTW inbreuken. Hij werd opgesloten in de gevangenis van Antwerpen van 10/01/07 tot en met 31/01/07. Artikel 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 stelt dat een aanvraag voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden ingediend door een vreemdeling die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, slechts moet ingewilligd worden voor zover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet. Gezien het onderzoek naar fraude (schijnhuwelijk – PV AN SCH 200-03) opgestart door het parket en de arrestatie als mededader voor BTW inbreuken op het wetboek over BTW of uitvoerings-

besluiten met opheffing bevel tot aanhouding mits voorwaarden op 31/01/07, vormt betrokkene een gevaar voor de openbare orde.

Bovendien levert betrokkene bij zijn huidige aanvraag niet het in artikel 61/7 van de wet vastgelegde bewijs dat hij op basis van zijn activiteit als werknemer stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt om zichzelf te onderhouden en te voorkomen dat hij ten laste valt van de overheid. De bezoldiging opgenomen in de voorgelegde arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur (ingaaend op 16/03/09 voor de duur van 12 maanden) bedraagt slechts 1500 euro per jaar. Hiermee komt hij niet aan het wettelijke vastgelegde minimumbedrag van 725,79 euro (indexering juni 2009) per maand voor een alleenstaande. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist en gebrekkig is.

2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker bespreekt en bekritiseert bovendien de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, zodat hij niet kan voorhouden dat hij deze motieven niet kent.

2.2.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van een aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker licht toe dat hij nooit werd veroordeeld wegens enig strafbaar feit. Hij verwijst hiertoe naar zijn blanco strafregister in België en Spanje. Hij betoogt dat een loutere verdenking inzake feiten die hij zou gepleegd hebben in 2007, *“waarvoor tot op heden geen gerechtelijke procedure is tussengekomen, laat staan enig veroordelend vonnis met kracht van gewijsde”*, geenszins kan volstaan om te stellen dat hij een gevaar zou vormen voor de openbare veiligheid. Hij stelt verder dat hij wel degelijk het bewijs levert dat hij voldoende inkomsten geniet en de verwerende partij verkeerdelijk besluit dat hij slechts 1500 euro per jaar zou verdienen, daar waar dit zijn maandloon betreft en niet zijn jaarloon.

Artikel 61/7, §§ 1 en 2, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet aan welke voorwaarden een vreemdeling dient te voldoen om als langdurig ingezetene tot een verblijf gemachtigd te worden, luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult :

1 ° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;

2 ° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;

3° met andere doeleinden naar België komen.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 1°, is geleverd indien hij bewijst dat hij gemachtigd is om in België te werken of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging en dat hij, al naar het geval, een arbeidsovereenkomst, een voorstel voor een arbeidscontract of de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen bezit, en op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 2°, is geleverd indien hij voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 58 tot 60.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 3°, is geleverd indien hij bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en indien hij bewijst dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.

De regels bedoeld in het eerste lid, zijn niet van toepassing als de langdurig ingezetene in het Rijk wenst te verblijven als gedetacheerd werknemer van een dienstverstrekker gevestigd in een andere lidstaat van de Europese Unie in het kader van een grensoverschrijdende dienstverlening of als verlener van grensoverschrijdende diensten.

§ 2. De aanvraag voor de machtiging tot verblijf wordt ingediend op de wijze bepaald bij de artikelen 9 of 9bis.

(...)”

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 september 2009, in toepassing van de artikelen 10ter en 61/7 van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende bij de gemeente Kalmthout als langdurig ingezetene van Spanje. Verzoeker voegde bij deze aanvraag, naast zijn nationaal paspoort en zijn Spaanse verblijfstitel, een arbeidskaart geldig tot en met 29 juni 2010, een arbeidsovereenkomst/bediendenovereenkomst tussen verzoeker en de bvba Moon International afgesloten op 27 februari 2009 voor de duur van twaalf maanden, een medisch attest en een uittreksel uit het Spaanse strafregister. In de door verzoeker aangebrachte arbeidsovereenkomst/bediendenovereenkomst staat duidelijk vermeld dat het loon van verzoeker 1.500 euro “per jaar” bedraagt, en niet per maand zoals verzoeker thans voorhoudt. Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de gegevens zoals deze door verzoeker werden aangebracht in zijn aanvraag. De Raad besluit dat verweerder in redelijkheid kon oordelen dat, met verwijzing naar het wettelijke vastgelegde minimumbedrag van 725,79 euro (indexering juni 2009) per maand voor een alleenstaande, verzoeker bij zijn aanvraag niet het in artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet vastgelegde bewijs overmaakte dat hij op basis van zijn activiteit als werknemer stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt om zichzelf te onderhouden en te voorkomen dat hij ten laste valt van de overheid.

De Raad stelt verder vast dat voormelde vaststelling door het bestuur volstaat om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf als langdurig ingezetene van Spanje te verwerpen. In de mate dat verzoeker nog kritiek uit op het motief in de bestreden beslissing dat hij geacht wordt een gevaar te vormen voor de openbare orde, merkt de Raad op dat het hier een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een onderdeel van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit onderdeel van het middel is bijgevolg niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden weerhouden.

2.2.3. Verzoeker meent tevens dat verweerder niet is overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek van zijn dossier en geeft derhalve te kennen dat hij ook zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de

administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt evenwel dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden akte kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK